

LA GRAN TEMPESTA

Un mati plujós d'estiu s'encetava dins del meu cor. Res podia fer suposar la magnitud de la tempesta. En veure els negres núvols vaig imaginar que caurien gotes però no pas que es desbordés la meva contenció.

A mida que anaven avançant les hores del rellotge de la vida en aquell matí, sentia dins meu una inquietud irracional, un espècie de veu interior que hem preparava pels aiguats. Realment jo no la escoltava. Em sentia rara. La meva racionalitat em portava a agafar un petit paraigües xinès, platejat i molt lleuger. Pensava que en tindria prou. Vaig llençar-me a l'aventura que a poc a poc es va anar transformant en mal son a mesura que els minuts anaven transcorrent amb miraculosa calma.

Vaig sortir aquell matí, com sempre, amb la rutina d'un dia qualsevol. Tot trancorria lentament, metòdicament, un pas rere un altre. Salutacions eixutes fugien de la meva boca, tot blindant el meu interior, sense permetre l'aproximació de res estrany a mi. Un llarg mati amb soledat interior com quan es apunt d'esclatar la tempesta al mar. Aquella calma enganyosa que prepara el vendaval. Així estava jo aquell dia plujós d'estiu.

El dinar en companyia va ser tranquil. Senzill i no massa carregat es bressolaria al meu estómac però la digestió va ser pesada. Semblava que fos un mal presagi. Un cop acabats uns instants de repòs, pocs perquè la tempesta s'apropava, vaig agafar el petit paraigües xinès. Va ser llavors quan va esclatar. La meva protecció platejada es va quedar petita i ridícula. No havia servit de gaire. Molt aviat va restar malmesa i doblegada al fons del meu cor. Per què no em vaig escoltar? Perquè hem costa tant donar-li el valor que té aquest sentit

inusual en un món racional? Tot d'una els llamps, trons i vents gelats es van trobar de cop dins meu. Una lluita ferotge es va desencadenar. Llamps feridors, vermells, punyents, queien un rere l'altre sobre la meva persona. Uns llamps injustos creats per fer mal, molt de mal, com espases afilades i viperines. Uns trons que retronaven dins el meu cap, atordint-me. Fent-me dubtar. Un vent gelat de l'est que petrificava la meva ànima fent-la sagnar sense remei. Vaig penedir-me de no haver escoltat la meva irracionalitat, de no prendre mesures més adient a la dimensió de la tempesta. Estava realment atordida. Res semblava real. Una injustícia de la natura descarregava la fúria a les meves espatlles. Amb la meva anima totalment estavellada, trossejada, esmicolada i desgavellada vaig intentar refer-me.

Eixugant la humitat dels meus ulls anava llepant les profundes ferides. Els calfreds no van trigar en aparèixer amunt i avall de l'esquena. Ni la gran tovallola de rus portuguès va poder contenir la soledat que escapava de dins meu. Vaig encendre el calefactor. La calor va produir-me un espantós mal de cap. No m'ho podia creure. Jo, allí, embolicada com un capoll, fràgil com una papallona a punt d'esclatar a la vida esperava que tot es resolgués per si sol. No sabia què fer. Tampoc com fer-ho. El que sí sabia era el que no volia. Aquest era l'únic pensament que em calmava.

El sol encara il·luminava l'estança. Trigaria en aclucar-se el llum però el malson de la tempesta d'aquell dia plujós d'estiu ja havia passat. Però fins quan?